

I.

Naturfolkens sagor om världs=daningen.

De folkslag, som stå på det lägsta utvecklingsstadiet, lefva endast för dagen. Hvad som skall hända i morgon och hvad som skedde i går, för såvida det ej står i direkt samband med dagens egna bekymmer, har för dem intet intresse. Något slags betraktelse öfver världens allt jämt fortskridande utveckling förekommer ej hos dem, ännu mindre några tankar öfver huru jorden i förgångna tider varit beskaffad. På mycket skilda trakter af jorden träffar man folkstammar på denna låga ståndpunkt. Så säger Dr Brinton om eskimåerna vid Nord-Amerikas ishafskust att de aldrig haft en tanke angående jordens upphof; likaså synas abiponerna, en fordom krigisk, numera pacificerad indianstam i Santa Fé i Argentina och de i Syd-Afrika boende buskmännen ej bekymra sig om världens ursprung.

I trakter af jorden, där kampen för livets nödortf ej är allt för hård, finner man emellertid redan tidigt den frågan framställd, huru jorden och senare äfven himmelen — eller med andra ord de utom jorden befintliga kropparne — tagit sitt ursprung. Det vanliga är, att man bildat sig en antropomorfistisk föreställning om världens begynnelse, det vill säga antagit att den blifvit förfärdigad af någon personlighet. Denna person hade till sitt förfogande något material, hvaraf världen utarbetades. Före-